

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a JUDr. Hany Pipkové ve věci

žalobce: **Moravskoslezské cukrovary, a.s.**, IČ 46900764, se sídlem Hrušovany nad Jevišovkou, Cukrovarská 657, zast. JUDr. Pavlem Marcem, advokátem se sídlem Jungmannova 750/34, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.5.2015, č.j. 13165/2015-MZE-17224,

t a k t o:

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

1. Podanou žalobou žalobce brojí proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného, jímž zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „SZIF“), č.j. SZIF/2015/0008899, ze dne 15.1.2015, kterým byla žalobci uložena povinnost zaplatit výrobní dávku za hospodářský rok 2014/2015 ve výši 31 011 159,- Kč (dále jen „rozhodnutí SZIF“, nebo rozhodnutí „prvoinstančního úřadu“), a uvedené rozhodnutí potvrdil.

2. Žalobce namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí, s tím, že rozhodnutím žalovaného bylo porušeno primární právo Evropské unie. Jak žalobce v podané žalobě uvedl,

nezákonnost rozhodnutí o odvolání (a rozhodnutí SZIF) spočívá v tom, že ustanovení článku 128 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013, kterým se stanoví společná organizace trhů se zemědělskými produkty a zrušují nařízení Rady (EHS) č. 922/72, (EHS) č. 234/79, (ES) č. 1037/2001 a (ES) č. 1234/2007 (dále jen „Nařízení 1308/2013“) a které bylo podkladem pro vydání rozhodnutí o odvolání (a rozhodnutí SZIF), ve spojení s článkem 7 nařízení Rady (EU) č. 1370/2013, kterým se určují opatření týkající se stanovení některých podpor a náhrad v souvislosti se společnou organizací trhů se zemědělskými produkty (dále jen „Nařízení 1370/2013“), odporuje primárnímu právu Evropské unie. Článek 128 odst. 1 Nařízení 1308/2013 (stejně jako na něj navazující článek 7 Nařízení 1370/2013) nelze podřadit ani pod jedno z následujících zmocňovacích ustanovení: článek 43 odst. 2 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“) ve spojení s článkem 40 odst. 1 a odst. 2 SFEU, ani článek 39 SFEU.

3. Dále článek 128 odst. 1 Nařízení 1308/2013 porušuje evropsko-právní princip proporcionality, stejně jako porušuje princip rovného zacházení. Kvůli rozporu článku 128 odst. 1 Nařízení 1308/2013 (ve spojení s článkem 7 Nařízení 1370/2013) s primárním právem Evropské unie postrádá i napadené rozhodnutí o odvolání (a rozhodnutí SZIF) zmocňovací a právní podklad, tudíž je samo o sobě nezákonné.

4. Chybějící zmocňovací ustanovení články 128 odst. 1 Nařízení 1308/2013 a čl. 7 Nařízení 1370/2013, které upravují výběr sporných výrobních dávek, nelze podřadit ani pod jedno z následujících možných zmocňovacích ustanovení: článek 43 odst. 2 SFEU, ve spojení s článkem 40 odst. 1 a odst. 2 SFEU a článkem 39 SFEU. Hypotézy těchto článků nejsou splněny, jelikož výběr výrobních dávek není „nezbytný pro sledování cílů společné zemědělské politiky a společné rybářské politiky“.

5. Článek 43 odst. 2 SFEU zní: „2. *Evropský parlament a Rada přijmou řádným legislativním postupem po konzultaci s Hospodářským a sociálním výborem společnou organizaci zemědělských trhů uvedenou v čl. 40 odst. 1 a ostatní ustanovení nezbytná pro sledování cílů společné zemědělské politiky a společné rybářské politiky*“. Soudní dvůr Evropské unie („SDEU“), jak žalobce uvedl, zastává ve své ustálené rozhodovací činnosti postoj, že odkaz na článek 43 odst. 2 SFEU jako na zmocňovací ustanovení předpokládá, že výběr dávek slouží k financování opatření ve společné zemědělské politice a že výše dávek nezbytná pro tato opatření nepřevyší výdaje, [k tomu žalobce poukazuje na rozsudek Soudního dvora (osmého senátu) ze dne 28. července 2011, věc C309/ 10, m.č. 28 a násl.; usnesení Soudního dvora (devátý senát) ze dne 21. února 2013, věc C154/ 12, m.č. 24 a násl.; rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 27. září 2012, spojené věci C113/ 10, C147/ 10 a C234/ 10 – *Jülich II*, m.č. 46; rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 8. května 2008, spojené věci C5/ 06 a C23/ 06 až C36/ 06 – *Jülich I*, m.č. 57; rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 11. června 2009, věc C33/ 08 – *Agrana I*, m.č. 40; a rozsudek Soudního dvora (čtvrtého senátu) ze dne 20. května 2010, věc C365/ 08 – *Agrana II* m.č. 38].

6. Z toho se, podle názoru žalobce podává, že „nezbytnost“ předvídaná článkem 43 odst. 2 SFEU nastává jen tehdy, kdy je zde zřejmá a přímá souvislost mezi výběrem výrobních dávek a opatřeními zemědělské politiky, která jimi mají být financována, a to ku prospěchu producentů cukru a pěstitelů cukrové řepy. Na rozdíl od předcházejících nařízení, která regulovala výrobní dávky, chybí u nového Nařízení 1308/2013 právě takováto přímá souvislost mezi výběrem dávek na jedné straně a cíli zemědělské politiky financovanými těmito dávkami na straně druhé. Nařízení Rady (ES) č. 1260/2001, o společné organizaci trhů v odvětví cukru (dále jen „Nařízení 1260/2001“), které platilo do 30. června 2006, ukotvilo mechanismus samofinancování odvětví cukru, dle kterého mohly být dávky vybírány, pouze pokud byly poskytovány vývozní náhrady. Tento cíl byl výslovně vymezen v bodech odůvodnění 9 a 12 Nařízení 1260/2001, dle kterých: *„Měl by být zachován systém samofinancování tohoto odvětví prostřednictvím dávek z produkce, jakož i režim produkčních kvót“* (bod odůvodnění 12 Nařízení 1260/2001), který má za cíl, *„aby poskytl Společenství nástroje, které by spravedlivým, avšak účinným způsobem zajistily, aby sami producenti plně hradili náklady na odbýt přebytků, které vznikají v důsledku vyšší produkce v porovnání se spotřebou ve Společenství“* (bod odůvodnění 9 Nařízení 1260/2001).

7. Nařízení Rady (ES) č. 318/2006 ze dne 20. února 2006 o společné organizaci trhů v odvětví cukru (dále jen „Nařízení 318/2006“), které navazovalo na Nařízení 1260/2001 a které bylo později nahrazeno nařízením Rady (ES) č. 1234/2007, kterým se stanoví společná organizace zemědělských trhů a zvláštní ustanovení pro některé zemědělské produkty („jednotné nařízení o společné organizaci trhů“, dále jen „Nařízení 1234/2007“), pokračovalo v aplikaci výše uvedeného systému samofinancování. Dle bodu odůvodnění 27 Nařízení 1234/2007 platilo: *„Výrobní dávka stanovená v rámci společné organizace trhu v odvětví cukru s cílem přispět k financování výdajů v rámci uvedené společné organizace trhu by měla být začleněna do tohoto nařízení.“* (bod odůvodnění 27 Nařízení 1234/2007) Při vybírání výrobní dávky dle Nařízení 318/2006 a Nařízení 1234/2007 zde bylo jasné spojení mezi výrobními dávkami a výdaji na opatření v zemědělské politice, která napomáhala producentům cukru a pěstitelům cukrové řepy. Oproti tomu výrobní dávka stanovená článkem 128 odst. 1 Nařízení 1308/2013 neobsahuje žádné takovéto jednoznačné propojení na jakýkoli cíl v zemědělské politice. Důkazy o tomto napojení nelze najít ani v samotném textu Nařízení 1308/2013, ani v bodech odůvodnění, ačkoli článek 296 odst. 2 SFEU výslovně obsahuje povinnost odůvodňovat právní akty: *„Právní akty musí obsahovat odůvodnění a odkazovat na návrhy, podněty, doporučení, žádosti nebo stanoviska požadovaná Smlouvami.“* (článek 296 odst. 2 SFEU) A dále musí být: *„odůvodnění vyžadované článkem 253 ES přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něj být jasně a jednoznačně zřejmá úvaha orgánu, který akt vydal, a to tak, aby dotčené osoby mohly poznat důvody přijatého opatření a příslušný soud vykonat svůj přezkum.“* (rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 9. září 2004, ve věci C304/. Tyto požadavky Nařízení 1308/2013 nesplňuje, jelikož z něj není možné dovodit žádné odůvodnění, které by vyhovovalo podmínkám uvedeným ve zmocňovacím ustanovení článku 43 odst. 2 SFEU. Napojení na zmocňovací ustanovení není možné dovodit ani z vágního bodu odůvodnění 115 Nařízení 1308/2013, který se

zabývá dobou trvání stávajícího kvótového systému: „Reformou režimu cukru z roku 2006 byly v odvětví cukru v Unii zavedeny rozsáhlé změny. Aby mohli pěstitelé cukrové řepy dokončit proces adaptace na novou situaci na trhu a posílení tržní orientace odvětví, měl by být stávající systém kvót na cukr prodloužen do té doby, než bude na konci hospodářského roku 2016/2017 zrušen.” – obdobně vágní jsou i body odůvodnění 7 a 8 Nařízení 1308/2013, které se týkají konkrétní výše výrobní dávky.

8. Z uvedených bodů odůvodnění, podle žalobce, nevyplývá žádné sledování cílů zemědělské politiky ve vztahu k odvětví cukru tím, že bude vybírána výrobní dávka. Je zde pouze konstatováno, že vybírání výrobní dávky má pokračovat paralelně s prodloužením kvótového systému. Chybí zde napojení mezi výrobní dávkou a financováním výdajů v cukerním odvětví, jak tomu bylo u předešlých nařízení. K dnešnímu dni je tak jediný zřetelný cíl vybírání výrobní dávky dle článku 128 Nařízení 1308/2013 dosažení příjmu na úkor a k tíži producentů cukru a pěstitelů cukrové řepy. Nejedná se zde tak o uznanou funkci výrobní dávky, ani o přípustný cíl společné zemědělské politiky dle článku 39 SFEU. Vybírání výrobní dávky dle článku 128 Nařízení 1308/2013 tak nelze podřadit pod článek 43 odst. 2 SFEU, jelikož právní normy je možno podřadit pod článek 43 odst. 2 SFEU pouze pokud jsou „nezbytné” pro sledování cílů společné zemědělské politiky ve smyslu článku 39 SFEU, článku 43 odst. 2 ve spojení s článkem 40 odst. 1 a 2 a článkem 39 SFEU. V případě článku 128 Nařízení 1308/2013 však nelze výše uvedené aplikovat, jelikož tato nově stanovená povinnost výběru výrobní dávky neslouží žádnému z cílů popsanych v článku 39 SFEU.

9. Nehledě na výše uvedené, jak žalobce dále v žalobě argumentuje, nenastává při výběru výrobních dávek, kterými mají být financovány cíle zemědělské politiky, žádná „nezbytnost” ve smyslu článku 43 odst. 1 SFEU, jelikož pro cukerní odvětví nejsou od hospodářských let 2014/2015 dále stanoveny žádné výdaje, viz Rozpočtový plán Rady Evropské unie ze dne 3. listopadu 2005, 13782/1/05 REV 1). Dále také není předvídáno, jestli – případně v jaké výši – budou v budoucnu tyto výdaje stanoveny. Výše uvedené lze odvodit dále z toho, že od roku 2014/2015 nebudou platby zemědělcům realizovány na základě specifických pěstovaných plodin (např. pro pěstitelé cukrové řepy), ale platby budou probíhat na základě obdělávané plochy a bez ohledu na výslednou zemědělskou produkci, viz článek 21 odst. 2 ve spojení s bodem odůvodnění 21 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1307/2013, kterým se stanoví pravidla pro přímé platby zemědělcům v režimech podpory v rámci společné zemědělské politiky a kterým se zrušují nařízení Rady (ES) č. 637/2008 a nařízení Rady (ES) č. 73/2009. Tyto platby zemědělcům tak již nepředstavují výdaje, které by byly poskytovány přímo ve prospěch odvětví cukru. Tyto platby také nemohou být financovány pouze dávkami z cukerního a řepného průmyslu. Nadto dnes nejsou předvíhány žádné platby ve prospěch cukerního průmyslu (např. ve formě pomoci za skladovací náklady, produkční náklady, nebo vývozní náklady). Je zde sice možnost obdržení náhrad za skladovací náklady (článek 17 (a) Nařízení 1308/2013), za produkční náklady (článek 129 Nařízení 1308/2013) a za vývozní náklady

(článek 196 odst. 1 Nařízení 1308/2013), avšak k těmto náhradám nedošlo od hospodářského roku 2008/2009. Ani do budoucna nelze předpokládat, že dojde k vyplácení náhrad, a to z přednostních politických důvodů.

10. I kdyby došlo k vyplácení těchto náhrad v budoucnu, nejedná se o platby, které by spočívaly na specificky cukerních opatřeních, nýbrž se jedná o opatření, která jsou k dispozici v rámci zemědělské politiky pro více zemědělských odvětví. Oproti tomu by ale k jejich financování mělo docházet pouze cukerním odvětvím. Mezi výrobní dávkou a financováním výdajů v cukerním odvětví chybí nezbytné propojení – a i kdyby takovéto propojení existovalo – nemůže docházet ke zhoršení postavení odvětví cukru vůči jiným zemědělským producentům.

11. Žalobce dále uvedl, že článek 128 odst. 1 Nařízení 1308/2013 je také v rozporu se SFEU, jelikož výběr výrobní dávky pro hospodářský rok 2014/2015 odporuje principu proporcionality. Opatření orgánů Evropské unie je třeba vždy poměřovat s principem proporcionality: „*Princip proporcionality náleží dle ustálené rozhodovací praxe soudního dvora k obecným principům práva společenství. Dle tohoto principu jsou opatření, kterými jsou ekonomickým subjektům ukládána finanční zatížení, jen tehdy zákonná a dovolená, pokud jsou vhodná pro dosažení požadovaných cílů pomocí daných opatření a pokud jsou nezbytná. Pokud existuje více vhodných opatření na výběr, je třeba vybrat takové opatření, které je nejméně zatěžující; dále musejí být ukládána zatížení v přiměřeném poměru k požadovaným cílům*” (rozsudek Soudního dvora, pátého senátu, ze dne 11. července 1989, věc 265/87, m.č. 21; pozn. jedná se o překlad žalobce, oficiální česká verze není k dispozici). Opatření tak musejí sledovat legitimní cíl a musejí být pro dosažení tohoto cíle vhodná, nezbytná a přiměřená, což není případ sporné výrobní dávky. Za dnešního stavu slouží výběr výrobní dávky v rozporu s článkem 39 SFEU pouze k dosažení a zajištění příjmu, a to v neprospěch producentů cukru a pěstitelů cukrové řepy. Výběr výrobní dávky dle článku 128 Nařízení 1308/2013 není nezbytný. Nadto je výběr výrobní dávky nepřiměřený ve smyslu evropsko-právního principu proporcionality, jelikož se dovozuje, že „*způsobené nevýhody nesmějí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům*” (rozsudek Soudního dvora, druhého senátu, ze dne 7. září 2006, věc C310/ 04, m.č. 97; rozsudek Soudního dvora, čtvrtého senátu, ze dne 20. května 2010, věc C365/ 08 – *Agrana II*, m.č. 37). V předkládaném případě jsou však způsobené nevýhody právě v nepoměru k (předpokládaným) cílům, jelikož výrobní dávka by byla vybírána nezávisle na jakémkoli financování zemědělského odvětví a tím tak nemůže být v poměru k předpokládanému cíli vyrovnaní výdajů.

12. Žalobce pak dále namítá, že článek 128 odst. 1 Nařízení 1308/2013 porušuje princip rovného zacházení. Dle tohoto principu je třeba posuzovat stejné skutkové okolnosti stejně (viz rozsudek Soudního dvora, druhého senátu, ze dne 11. června 2009, věc C33/ 08 – *Agrana I*, m.č. 40). U výběru dávky z výroby tkví porušení principu rovného zacházení v nerovném zacházení s producenty cukru na jedné straně a producenty mléka a vína na

straně druhé. Skutkové okolnosti jsou zde srovnatelné, jelikož situace producentů cukru – stejně jako producentů mléka a vína – je ovlivněna kvótovým systémem (viz body odůvodnění 55 a 61 Nařízení 1308/2013). Producenti vína a mléka nejsou zatíženi dodatečným výběrem výrobní dávky na rozdíl od producentů cukru. Objektivní odůvodnění a ospravedlnění tohoto stavu není patrné, jelikož zde chybí legitimní důvod a cíl výběru cukerní výrobní dávky.

13. Jak žalobce uzavřel, z důvodů porušení primárního práva Evropské unie nemůže článek 128 odst. 1 Nařízení 1308/2013 ve spojení s článkem 7 Nařízení 1370/2013 sloužit jako použitelný právní podklad napadeného rozhodnutí (ani rozhodnutí SZIF).

14. Žalobce navrhl, aby soud ve smyslu § 48 odst. 1 písm. b) s.ř.s. a článku 267 SFEU předložil SDEU předběžné otázky a aby do doby, než bude o těchto otázkách rozhodnuto, přerušil řízení dle § 48 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

15. Předběžné otázky pak formuloval následujícím způsobem.

1. Má být článek 43 odst. 2 SFEU ve spojení s článkem 40 odst. 1 a 2 a článkem 39 SFEU vykládán tak, že výběr výrobních dávek – tak jak je předvídan článek 128 odst. 1 Nařízení 308/2013 pro odvětví cukru – se může opírat o článek 43 odst. 2 SFEU jen tehdy, pokud mají tyto dávky sloužit výslovně cíli financování opatření zemědělské politiky, které budou zvýhodňovat právě odvětví cukru?

2. Má být pojem “nezbytný” ve smyslu článku 43 odst. 2 SFEU vykládán tak, že výběr výrobních dávek – tak jak je předvídan článek 128 odst. 1 Nařízení 1308/2013 pro odvětví cukru – je jen tehdy přípustný, pokud je výběr těchto dávek nezbytný pro financování předvídatelných a skutečně vzniklých výdajů pro odvětví cukru?

3. Je článek 128 Nařízení 1308/2013 v rozporu s principem proporcionality tím, že ukládá producentům cukru odvádět výrobní dávku bez ohledu na to, jestli dávky slouží financování výdajů pro odvětví cukru a bez ohledu na to, jestli jsou dávky pro toto nezbytné?

4. Je článek 128 Nařízení 1308/2013 v rozporu s principem rovného zacházení, jelikož ukládá producentům cukru odvádět výrobní dávku, přičemž tato povinnost není uložena producentům mléka a vína, kteří jsou také podřízeni kvótovému systému?

16. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Namítl, že žalobce nenapadá primárně rozhodnutí žalovaného, resp. prvoinstančního úřadu, ale právní akty Evropské unie jako rozporné s principy EU a se Smlouvou o fungování Evropské unie. Výběr dávky provádí SZIF též na základě § 1 odst. 2 písm. j) zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů, (zákon o Státním zemědělském intervenčním fondu), (dále jen „zákon č. 256/2000 Sb.“) a v návaznosti na uvedená, přímo aplikovatelná nařízení EU, jakož i nařízení Komise (ES) č. 952/2006.

Výběr dávek z výroby cukru členské státy provádí každoročně od hospodářského roku 2007/2008 z kvóty na cukr, kteří byla přidělena subjektům vyrábějícím cukr.

17. V hospodářském roce 2013/2014 proběhl výběr dávek z výroby cukru, jak od žalobce, tak i od ostatních subjektů, ze strany žalobce nebylo vzneseno žádných námitek a předepsanou dávku včas na účet SZIF poukázal.

18. Žalovaný připomněl, že správní orgány nejsou oprávněny klasifikovat stupeň a povahu odůvodnění sekundárních pramenů práva EU a usuzovat na protiprávnost či neplatnost právních předpisů EU, od jejich znění se při svém rozhodování nemohou odchýlit. Byl to žalobce, kdo nevyužil možnosti přímé žaloby na přezkoumání legality legislativního aktu Evropské unie.

19. Soud zjistil z připojeného právního spisu následující skutečnosti: oznámením ze dne 5.1.2015, č.j. SZIF/2015/0001161, sp.zn. 2015/14810/1240/002, bylo se žalobcem zahájeno správní řízení o uložení povinnosti zaplatit výrobní dávku za hospodářský rok 2014/2015. Rozhodnutím SZIF, č.j. SZIF/2015/0008899, ze dne 15.1.2015, byla žalobci uložena povinnost zaplatit výrobní dávku za hospodářský rok 2014/2015 ve výši 31 011 159,-Kč. Jak se podává z odůvodnění uvedeného rozhodnutí, žalobce, jako výrobce cukru disponoval pro hospodářský rok kvótou cukru ve výši 93 973,208 tun. Podle čl. 7 nařízení Rady č. 1370/2013, čl. 128 nařízení č. 1308/2013 a čl. 20a nařízení č. 952/2006, vznikla žalobci povinnost zaplatit výrobní dávku ve výši 31 011 159,-Kč, s tím, že podle č. 7 nařízení č. 1370/2013 činí výrobní dávka pro hospodářský rok 2014/2015 12 EUR/tunu cukru.

20. Žalobce podal proti rozhodnutí odvolání, v němž namítl protiprávnost napadeného rozhodnutí, poukázal na absenci chybějícího zmocňovacího ustanovení, namítl porušení principu proporcionality, principu rovného zacházení a s poukazem na následky porušení primárního práva Evropské Unie, navrhl, aby žalovaný přerušil řízení podle 64 odst. 1 písm. c) správního řádu a podle § 57 předložil Soudnímu dvoru EU předběžné otázky, stejného znění, jak je navrhováno žalobou.

21. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl a napadené prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Žalovaný připomněl, že oprávnění rozhodovat o neplatnosti právních aktů Evropské unie je svěřeno výlučně Soudnímu dvoru EU, není-li pravomocně rozhodnuto o neplatnosti nařízení, požívají všeobecné platnosti a závaznosti a musí být respektovány i v případě pochybností o jejich souladu s primárním právem Evropské unie nebo pravidly upravujícími jejich přijetí. Žalovaný poukázal na zkušenosti správních úřadů s předkládáním předběžných otázek Soudnímu dvoru EU a konstatoval, že Soudní dvůr EU striktně rozlišuje mezi správní a soudní činností a předběžné otázky položené správním úřadem odmítá, neboť řízení o předběžné otázce je koncipováno jako řízení mezi soudy.

22. Konečně žalovaný uvedl, že argumenty žalovaného o absenci plateb poskytovaných přímo ve prospěch odvětví cukru nepovažuje za opodstatněné. Na základě čl. 52 nařízení č. 1307/2013 mohou členské státy Evropské unie poskytnout zemědělcům z rozpočtu Evropské unie podporu vázanou na produkci, v jejímž rámci může být každoročně poskytnuta podpora také na produkci cukrové řepy.

23. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

24. Podle čl. 128 NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) č. 1308/2013, ze dne 17. prosince 2013, kterým se stanoví společná organizace trhů se zemědělskými produkty a zrušují nařízení Rady (EHS) č. 922/72, (EHS) č. 234/79, (ES) č. 1037/2001 a (ES) č. 1234/2007, ke dni rozhodnutí žalovaného (tj. 4.5.2015)

1. Z kvóty na cukr, kvóty na izoglukózu a kvóty na inulinový sirup, které byly přiděleny podnikům vyrábějícím cukr, izoglukózu nebo inulinový sirup podle čl. 136 odst. 2, se vybírá výrobní dávka.

2. Opatření týkající se stanovení výrobní dávky z kvóty na cukr, kvóty na izoglukózu a kvóty na inulinový sirup podle odstavce 1 přijme Rada v souladu s čl. 43 odst. 3 Smlouvy o fungování EU.

Podle čl. 7 NAŘÍZENÍ RADY (EU) č. 1370/2013, ze dne 16. prosince 2013, kterým se určují opatření týkající se stanovení některých podpor a náhrad v souvislosti se společnou organizací trhů se zemědělskými produkty, ke dni rozhodnutí žalovaného,

1. Výrobní dávka z kvóty na cukr, kvóty na izoglukózu a kvóty na inulinový sirup podle článku 128 nařízení (EU) č. 1308/2013 se stanoví ve výši 12,00 EUR na tunu cukru podléhajícího kvótám a inulinového sirupu podléhajícího kvótám. U izoglukózy se výrobní dávka stanoví ve výši 50% dávky pro cukr.

2. Celkovou výrobní dávku v souladu s odstavcem 1 členský stát předkládá k úhradě podnikům na svém území na základě kvóty přidělené pro příslušný hospodářský rok.. Uvedené podniky provedou platbu nejpozději do konce února dotyčného hospodářského roku.

3. Podniky vyrábějící cukr a inulinový sirup v Unii mohou od pěstitelů cukrové řepy nebo cukrové třtiny nebo od dodavatelů čekanek požadovat, aby hradili až 50% příslušné výrobní dávky.

25. Již z citace jednotlivých ustanovení je zřejmé, že žalovaný, resp. prvoinstanční úřad postupovali v souladu s právními akty Evropské Unie a napadené rozhodnutí nelze proto bez dalšího označit za nezákonné.

26. Než však soud dospěl ke konečnému rozhodnutí o nedůvodnosti podané žaloby, zabýval se argumentací žalovaného zejména s ohledem na tvrzený nesoulad citovaných Nařízení 1308/2013 a 1370/2013 s primárním právem Evropské unie a případnou nezbytností řešit zjištěný nesoulad postupem, který žalobce navrhuje, tedy předložením předběžných otázek Soudnímu dvoru Evropské unie.

27. V první řadě soud pokládá za nezbytné připomenout znění § 75 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podle něhož je soud působící ve správním soudnictví při posuzování (přezkoumávání) žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu vázán skutkovým a právním stavem, který tu byl v době rozhodování. Navazující judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 13. 5. 2003, č. j. 7 A 146/2001- 29, publ. pod č. 2/2003 Sb. NSS, rozsudek ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 A 48/2002-98, publ. pod č. 1041/2007 Sb. NSS, rozsudek ze dne 29. 6. 2005, č. j. 6 A 102/2001- 59, publ. pod č. 690/2005 Sb. NSS), prolomení uvedené zásady připouští.

28. *V souladu s čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské Unie, který upravuje podmínky položení předběžných otázek Soudnímu dvoru, přichází předložení předběžných otázek v úvahu tehdy, když před národním soudem vyvstane otázka výkladu základních smluv (primárního práva) nebo platnosti a výkladu sekundárního práva Evropské Unie, a současně národní soud považuje rozhodnutí o této otázce za nezbytné k vynesení svého rozhodnutí. (...) Předložení předběžné otázky je výsostným právem či povinností správního soudu; návrhy účastníků řízení na podání předběžné otázky nejsou pro soud závazné. (...) Na druhou stranu, pokud přání účastníka řízení soud nevyslyší, měl by ve svém rozhodnutí o věci samé vysvětlit, proč nepovažoval předložení předběžné otázky za vhodné nebo možné.* (Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.: Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016).

29. Žalobce namítl absenci zmocňovacího ustanovení, s tím, že výběr výrobních dávek není nezbytný pro sledování cílů společné zemědělské politiky. Soud k tomu předesílá, že Nařízení 1308/2013 a Nařízení 1370/2013, pozornosti Soudního dvora neušly. Rozsudkem ze dne 7. září 2016 ve věci C-113/14 zrušil Soudní dvůr článek 7 nařízení o společné organizaci trhů se zemědělskými produkty (nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013), v němž byly stanoveny referenční prahové hodnoty pro některé zemědělské produkty, a to s odůvodněním, že tyto prahové hodnoty měly být na základě čl. 43 odst. 3 Smlouvy přijaty pouze Radou na návrh Komise. Soudní dvůr zrušil rovněž článek 2 nařízení Rady (EU) č. 1370/2013, kterým se určují opatření týkající se stanovení některých podpor a náhrad v souvislosti se společnou organizací trhů se zemědělskými produkty, v němž byla stanovena úroveň cen v rámci veřejné intervence, a to s odůvodněním, že uvedený článek je neoddělitelně spjat se zrušeným článkem 7 nařízení o společné organizaci zemědělských trhů. Jak se z uvedeného rozsudku podává, ze znění čl. 43 odst. 2 SFEU, vyplývá, že Parlament a Rada jsou povinny přijmout řádným legislativním postupem zejména „ustanovení nezbytná pro sledování cílů společné zemědělské politiky

a společné rybářské politiky“, zatímco Rada na základě čl. 43 odst. 3 SFEU přijme na návrh Komise „opatření týkající se stanovení cen, dávek, podpor a množstevních omezení a stanovení a přidělení rybolovných práv“.

30. Žalobce vytýká článku 128 odst. 1 Nařízení 1308/2013 a čl. 7 Nařízení 1370/2013 absenci zmocňujících ustanovení, jak však vyplývá z čl. 128 Nařízení, byla jím zavedena výrobní dávka z kvóty na cukr, přidělené podle čl. 136 odst. 2 nařízení s tím, že opatření týkající se stanovení výrobní dávky přijme Rada v souladu s čl. 43 odst. 3 smlouvy o fungování EU. Ve své argumentaci žalobce opomíjí nutnost zohlednit zvláštní vlastnosti odvětví cukru a zajistit náležité zohlednění zájmů všech stran a na nezbytnost zabránit narušení trhu a to zejména s ohledem na zrušení systému kvót na cukr na konci hospodářského roku 2016/2017, jak jsou deklarovány v člancích 114 a násl. Nařízení. Soud má za to, že zde vytčené cíle společné zemědělské politiky odůvodňují přijetí žalobcem naříkaných článků obou Nařízení a splňují též požadavek jejich „nezbytnosti“.

31. Žalobce dále vytýká článku 128 odst. 1 Nařízení porušení principu proporcionality. Zásada proporcionality je obsažena spolu se zásadou subsidiarity v poslední větě článku 5 Smlouvy o založení ES, podle zásady proporcionality nepřekročí obsah ani forma činnosti EU rámec toho, co je nezbytné pro dosažení cílů Smluv. EU tedy může jednat v nějaké oblasti politik, pouze pokud: je tato činnost součástí pravomocí svěřených EU Smlouvami (zásada svěření pravomocí); je v rámci pravomocí sdílených se zeměmi EU měřítko EU nejvhodnější k dosažení cílů stanovených Smlouvami (zásada subsidiarity); obsah ani forma činnosti nepřekročí rámec toho, co je nezbytné pro dosažení cílů Smluv (zásada proporcionality). Jak již shora uvedeno, má soud za to, že vytčené cíle společné zemědělské politiky pro odvětví cukru odůvodňují přijetí čl. 128 Nařízení 1308/2013 a princip proporcionality není porušen.

32. Za nedůvodné soud pokládá rovněž žalobcem namítané porušení principu rovného zacházení s producenty cukru ve srovnání s producenty mléka a vína. Ani poslední z argumentů žalobce soud nepokládá za případný. Rovného zacházení se žalobce může dovolávat ve vztahu k ostatním producentům cukru, zde k nerovnosti nedošlo a žalobce jí také nenamítá. Producenti mléka a vína jsou v jiném postavení, než producenti cukru a speciálními ustanoveními je na ně v Nařízení 1308/2013 pamatováno (viz. Oddíl 4 Nařízení a a čl. 148 a násl. Nařízení).

33. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto jí zamítl. Současně neshledal ani důvody pro předložení předběžné otázky k Soudnímu dvoru, neboť argumenty žalobce, jimiž se takového postupu domáhal, soud nepokládá za přiléhavé zjištěnému skutkovému a právnímu stavu.

34. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobce ve věci samé úspěch neměl a žalovanému správnímu orgánu, který ve věci byl úspěšný, žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 25. ledna 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu